

187,55

Dansk Stil

(fri Opgave)

ved

Vte Klases Hovedexamen 1886.

Steingrim Finssen.

Den almindelige Værnepligts Betydning.

I tidligere Tider, før den almindelige Værnepligt blev indført, brugte man i Krigstider at samle Folk, undertiden ved Troop, rundt om i Landet, og de bleve indøvede en kort Tid og saa strax førte mod Fjenden.

Det var derfor en stor Velgjerning, at denne Maade at danne Hære paa blev afskaffet, og at man indførte Værnepligten, som endnu for Danmarks Vedkommende gaaer ud over alle Landets Sønner, og som bestaar i, at enhver, naar han har naaet en vis Alder, skal møde til Session for at udtænkes til Soldat, hvis man da ikke paa Grund

af en eller anden Legems-svaghet bliver
kasseret. Det er i de forskjellige Lande
forskjelligt, hvor lange denne Soldater-
Tjeneste varer, her hjemme varer den
knap 2 Aar, medens den i Tykland f. Ex.
varer: 3 Aar.

Denne almindelige Værnepligt
er, som sagt, en stor Velgjerning for et
Land, idet den baade har stor Betydning
for Landet med Hensyn til dets Stilling
over for andre Lande og for selve Folket.

Til Fordel for Landet udadtil er den, idet
der i Krigstilfælde i en Fart kan samles
en Hær af vrede Soldater, og jo mere ove-
de disse ere, desto bedre er Hæren, som skal

forsvare Landet mod dets Fjender og
have dets Ære. Naar et Land derimod
har en daarlig Hær, er det mere udsat
for fjendtlige Angreb, end det i modsat
Tilfælde vilde være.

Den anden Retning, i hvilken Vær-
nepligten var af saa stor Betydning,
var med Hensyn til selve Folket.

Den er til Gaavn for hele Folket, idet
den enkelte Mand faar en legemlig og
aandelig Udvikling, som ellers maa-
ske kun en ringe Del af Folket vilde faa,
og dermed bidrages der ikke saa lidt til, at
hele Folket efterhaanden bliver sundt og
kraftigt. Legemet udvikles ved de regel-

massige Øvelser og ved Gymnastikken, der
er forbunden med dem. Naar et Menneske
arbejder enten paa den ene eller den anden
Maade, bliver det i Reglen kun i bestemte
Retninger, at Legemet udvikles, hvilket
derimod ikke finder Sted ved Gymna-
stikken, hvorved alle Legemsdele udvikles
ligemeget ved afvejelste Øvelser. Paa
den aandelige Udvikling har Gymnastik-
ken saavel som de militære Øvelser
ogsaa megen Indflydelse. Mandserne
udvikles og skærpes ved dem; man vænner
sig til en hurtig Opfattelse, og man lærer
at baje sig for sine overordnede, foruden i
mange andre Henseender.

Man kan saaledes let indse, hvor gavn-
ligt den Pligt er baade for Folket under et
og for den enkelte, men dog er der mange,
der søge at unddrage sig denne Byrde, eller
i hvert Tilfælde gjerne vilde unddrage sig
(sig) den, skjøndt Fædrelandskjærligheden alene
maatte være i Stand til at overtale os til
at bære den. —

d. 17de Juni 1886

F. M. S.

V. 116.

44 7,15

Dansk Stil (fri)

red.

Lovdexamener i juni 1886.

L. A. Bier.

Den almindelige Værnepligts Betydning.

Lige til de nyeste Tider har der i de fleste Lande hersket den Skik at bruge huerede Tropper til at føre Krig med; men nu har man dog faaet et Gjensyn op for deres Udvælgelse, efter at man har indført den almindelige Værnepligt, som gaar ud paa, at enhver krigsdygtig Mand skal oplæres og uddannes i de Fag, som ere nødvendige for at blive en dygtig Krieger og, saaledes at forsvare sit Fædreland, naar det trues af en fremmed Magt.

Naar man skal anfse Grundene
for de hvervede Troppers Uduelig-
hed, maa man først betænke, at det
ikke er for deres Fædreland, de kam-
pe, men at det kun er for at
sjene Penge. De forledes dem
til et Utraskab imod det Land,
de kæmpe for, naar nemlig den
ffendtlige Magt byder dem større
Fordelle. De ere saaledes for det første
meget upaalidelige; men ikke nok med
det, de ere ogsaa for det meste udyg-
tige og mangle Orden og Syndig-
hed, hvorfor de som oftest udplyndrede
Lande, de drage igjennem, og ere

til forfærdelig Plage for Befolkning-
en. De Tropper derimod, som ha-
ve oplyst deres Færmepligt, erode
ved værnede til Orden og Syndig-
hed, og ved de Urdannelser og ff-
velser, som de have faaet, have
de udviklet deres Legeme og ere
blivne kraftige Mand, hvilket er
til stor Gavn for hele deres Liv.
Ved de ofte meget anstrængende ff-
velser, som de maa fortage, naar
de f. Ex. skulle marschere lange
Strækninger uden at gjore Holdt,
værme de deres Legemer tillige til
Naardødsel, idet de maa bære

baade Varme og Kulde, Sult og Tost. liden, have udført den almindelig
Tid den karvelige Føde, som Soldater. Varmepligt.

me pleje at faa, og som de aller-
fleste maa lade sig nøje med,
da de ikke have Pænt til at kjøbe
andre Fødevarer, blive de billige
vænnede til Nøjsomhed, hvilket har
stor Betydnung for deres senere Liv,
da de, naar de have lært at spare i
Ungdommen, kunne skabe sig en
sorgfri Alderdom.

Man ser heraf, af hvor stor Betydnung,
det er for et Land at have alminde-
lig Varmepligt, hvorfor ogsaa de fleste
Lande, som gjøre Fordring at være evi-

5th 4th
5th Thread

Dank Hilf

red

Handwritten text, possibly a signature or name.

Handwritten text, possibly a signature or name.

7, 23

Den almindelige Værnepligt
Betydning.

I de fleste civiliserede Stater er
den almindelig Værnepligt, hvil-
ket vil sige, at alle af Befolk-
ningen i Staten, som er skik-
kede til ^{at} Krigstjeneste, er for-
pligtede til at møde til ^{at} Mi-
litærtjenesten inden en vis Alder
og derhos i en fastsat Aar-
ække at møde ved deres Uddeling
af Stæren, naar de blive ind-
kaldte. Lovens om Værnepligten
er naturligt og oprindelig bleven
vedtaget for ved Hjælp af den

at skaffe ^{dagene} en Hær til Landets
Forsvar mod ydre Fjender, og det
er derfor klart, at Værnepligten
er af stor Betydning for et Land,
idet det altid er vigtigt for
det at være i Stand til at for-
svare sig, i Tilfælde af at det
bliver angrebet af en Fjende.
Man kan maarkke videre, at en
Vilje til at sige ja godt kunde
afskaffe Værnepligten, da den jo
dog maatte lukke under, hvis
den blev angrebet af en
Hormagel, men det er aligevel
en Fordel selv for en lille

Stat at kunne ruse en Hær af sine
de i Etater, idet i Hormaglen vilde
sige sig senere paa at angribe, naar
den ser, at den vil svige i Høj-
stand, end naar den er sikker
paa ingen Modstand at møde.
En Stats militære Betydning
overfor andre Lænder beror og
saa paa, at den er i Stand til
at stille en Hær paa Benene,
thi kun derved kan den gøre
sine Fordringer gjældende.
Rigtig nok kan man sige en Hær
dannet uden Værnepligt ved at
hæve Troppene, men en Hær

vel Hav er for det meste sammen
sat af Samfundets væsentligste
Elementer og danner i Hæa ik.
ke et saa kraftigt Værn for
Landet som en Hæa af Gjærnen
at Landets Erhverv.

Der er Værneudrustning ikke alene
vigtig for Landet, men er ogsaa
af stor Betjæning for de enkelte
væsenlige. Thi ved de mange
Fulde, Soldaterne udføre, udvikle
Legemet og gjøres stærkere og
sundere, hvad der er af overord.
dentlig stor Vigtighed for et
Menneske. Militærtjenesten

virker ogsaa opdrægende paa de Men.
nisker, idet de ^{de} Soldaterne ved den
strange Disciplin vænnes til Lydig.
hed mod sine overordnede og til
lige til streng Ordre og Punk.
lighed, hvilket alt kommer ham
til stor nytte senere hen i Li.
vel.

Af dette følger, at Værneudrustning er
af stor Betjæning, ikke alene
for et helt Samfund men ogsaa
saa for de enkelte ^{væsenlige} Individuer
af Samfundets.

Dansk Stil (fri Opgave)

ved

Lovedexamen i Juni 1886.

J. Hansen.

Den almindelige Værnepligts Betydning.
At der er almindelig Værnepligt i et Land, vil
sige, at alle Borgere af en viss Alder, der
er vaabendygtige, ere forpligtede her
i Krigstid at gaa imod Fjendens og her
i Fredstid i et vist Antal Aar eller Maaned
der at være til Frelser i Landet.

Saaledes almindelig Værnepligt findes
man nu i næsten alle Europas Lande, og
vi skulle da i det følgende se, at det vilke
er af vi meget Betydning for et Land, at
det har almindelig Værnepligt.

Kommer Landet nemlig i Krig, kan det
nu i større Hast bringe en Hær paa
Benene, end det kunde, hvis det skulde

have Lejet Tropper, og de Tropper, som
det staller i Mærken ere staae alene mere
Svede, men tillige paalideligere, tapere
og mere uforfædte, fordi de kampsaa
Kjærlighed til deres Fædreland, hvor-
imod Lejetropperne for det meste ere
fejge og daarlige Soldater, fordi de kun
kampsaa for Pøtalmungens Skyld, men
især det staae have nogen Interesse for
det Folk og Land, de kampsaa for.

Endvidere ere Landets egne Skoer kend-
te med Landets Natur, hvilket har
stor Betydning, dersom det er en
Forsvarskrig, de føre, hvorimod Leje-
tropperne ofte ere Udlandinge og de-

staae kjendte med Naturforholdene.

Derfor se vi ofte, at Stater, der i Krig have
almindelig Værnepligt, man bukke under
for Stater, der have almindelig Værnepligt.
Men det er staae alene i Krigstid, at det er
af Betydning, at et Land har almin-
delig Værnepligt, men ogsaa i Fredstid.
Ihi naar Borgerne blive udrubte til
Guelterne, blive de vænnede til Ordre
Forsigtighed og til at lyde deres overord-
nede, hvilket man være til stor Gavn
for dem. Ja, ogsaa for de Værnepligtiges
Lepensudvikling have Guelterne Betyd-
ning, fordi de ved disse ofte blive tra-
ktere og mere udholdne. Endvidere

Kunne Børgerne, naar de stædse benytte
sig af Lyetvoopser let blive sløve og bløds-
gslige, saa at de, hemsom de en Gang blive
rødte til at gaa imod, ^{Fjenden} vilde g' bakte
under.

Derfor vil det vist heller ikke vare
lange, inden alle Lande gaa almindelig
Værnepligt, da de ^{nok} ~~stærke~~ ^{stærke} vilde
vude den store Betydning, som den
almindelige Værnepligt har.

Nr. 750

V. Nass

Dansk Stil (for Gygave)

vid

Foredraget i Juni 1886

for

Thomas. Smith,

Den almindelige Kæmpeligheds Betjæning.

For ikke mange Aar siden var der her i Landet
ingen almindelig Kæmpeligheds, saa at enhver,
der kunde stille en Mand i sin Plads, selv kunde
de blive fri for Militærofficerens. I middelalder
tiden var det mest Udtænderne og blandt dem
især Tytterne, som de danske Konger leverede,
naar de vilde føre Krig med et Land.

Saadanne Lejetropper vare ofte ubehagelige ba-
de for Tytterne og for den Tyt, som havde be-
get dem i sin Tyt, thi de bestod som oftest
af raa og revriske Mennesker, som ikke kunde
finde sig i at blive Tytterne og værre sig ved en
fredelig Haandtering, men som først var til-

freden, naar de kunde faa Lov til at plyndre
og rove lige saa meget, de vilde. Derfor boede
de og hængede de naturligvis overalt, hvor de kom
fjern i Fjendernes Land. Men det var ikke alle,
der mod Fjendene, de vare ubehagelige, ofte var
der ogsaa et specielt Forhold mellem dem og de,
der allierede, da de blev sloget for Svingens Skyld,
og da det var dem ligegyldigt, hvem der brakte
de under, naar de blot fik deres Sold.

Et Billede paa de fæmmede Lejetroppers Baa-
hed og Grusomhed er Junker Steen's Troppers
Opførsel paa Toget mod Ditmarsken; denne
Krigs var af Udseende kraftig og stadselig, men
af en vild Karakter; han havde været i mange

europæiske Fjenders Tjeneste og lod sig nu, da
den danske Krigs beredte sig til Krig, ^{hvor} tillige med
en stor Skars raad og forvorne Skæle, der havde
fulgt ham paa alle hans Rejser. Strax ved de,
der Ankomsten til det fjendtlige Land opviede
de Indbyggere mod sig ved at fare frem med
Stov og Mord; saaledes kom de f. Ex. en Dag til
en Bøndergaard, hvor der blev holdt Bryllup,
og her dræbte de alle de mandlige Gjæster, bragte
Kvinderne til at danse og begjære flere Grusom-
heder af samme Slags. Noget Dage efter kom
Gjengjælderen: baade fraan Junkeren selv
og mange af hans Folk fandt en ynkelig Død.
Andersledes forholder det sig nu til Dage, da

voit haves Troppesbyrde udelukkende bestaa
af det egne Borgere, ^{saa som} da den almindelige For-
nyeligh nu er uidslett her i Landet, saa at
enhver voxer, vaabenstygtig Mand er noot
til i egen Person at afgyve sin Fornyeligh. Det
er ogsaa helt naturligt, at den rige saa vel
som den fattige skal vover om det Land,
hvis Lode de begge nyde. Ogsaa i anden Hen-
seende er det en god Indretning, da Beboerne
af de enkelte Lande dele, der ellers maaske
aldrig vilde komme sammen, kunsten sigje,
at til hverandre ved de fælles Interesser for
deres Fædreland og det fælles Forsmaat: at be-
skytte det.

Nesten alle Nutidens europæiske Stater have
uidslett den almindelige Fornyeligh, og det
vil vel ikke være mangt Par, inden den bli-
ver uidslett hele Europa over.

Bl. 7, 30

Frei dankt Sie

mit

Freundschaft 1886

Hausbuch

Den almindelige Værnpligts Betydning

I Danmark have vi jo nu almindelig Værnpligt. Det er ikke mere saaledes, som for nogle Aarhier tilbage, da de rige kunde stille én for sig eller dat de heldige kunde trække sig fri, og endnu mindre, som den Gang Herremanden valgte nogle Bønderkarle paa sit Gods til at være Soldater; nu maa alle gaa med, naar de ikke have en eller anden Fejl eller Sygdom, som hindrer dem deri. Og det er ogsaa langt gavnligere saavel for Staten, som faar flere Soldater, som ogsaa for dem selv, end om det kun var de fattige og de, som havde Lyst dertil, der gik med. — Under gode Kæser henfalder en Mand let til Møghed og Slaphed, som han hverken kan eller vil rygte af sig, hvis han ikke bliver tvunget dertil. Man behøver ikke at arbejde eller bruge sine Kræfter, har det steds bekvent og mageligt og bliver saa

et Livstræl og daarligt Menneske. Men det bliver ryttet af, naar han kommer ind som Soldat. Han maa tidlig op hver Morgen, ud at marchere lange Ture, faar farvelig, kraftig Kost og gaar om Aftenen dødt træt til Senge paa et simpelt Leje. Naturligvis holder han ikke af det, men han er jo nødt til det, og det har en udmærket Indflydelse paa hans Sundhed. Hans Muskelkraft bliver styrket; han bliver udholdende og vænnes til ikke at bryde sig om smaa Ubekvemligheder, om han end er nok saa tørstig eller er gjenmemblødt til Svedet, er der dog ingen, der forbarmer sig over ham; alle de andre maa finde sig deri og han ogsaa. Og ^{hjelper} ~~hvor~~ det saa ikke paa et Menneskes Udseende, det at være Soldat. Det er en Fornøjelse at se paa, hvor ranke og frejdige Folk se ud, som have været inde som Soldat, mens de før vare krumryggede og duknækkede. — Saa bliver Hovmodet hos den rige ogsaa knækket ved Krigs-

tjenesten. Der gjøres ingen Forskjel paa ham og den fattige; om den rige end har nok saa anset et Navn, faar han det dog ombytlet med et Kummer. Men det er ikke en Gang altid, at de ere lige med de fattige; de blive ofte sat under disse; den fattige kan oftest tage langt bedre fat; han bliver rost og fremhævet af Officererne, mens der ikke tages noget Hensyn til den rige; ^{denne} ~~han~~ er Soldat som alle de andre, intet andet. Det kan ogsaa ske, og det ikke saa sjældent, at den rige nødes til at bede den fattige om en Haandsrækning; naar han ikke ved, hvordan han skal forholde sig i et eller andet Tilfælde; naar han er saaret; naar han ikke kan udføre det, der er paalagt ham; han bliver da nødt til at paakalde Hjælp af en, der maa se staa under ham; han maa ogsaa se mange Træk hos simple Folk af Heltmod og Opofrelse, som han tringes til at beundre og som kan være ham et godt Exempel; alt dette sæ-

slaar naturligvis hans Hovmod en hel Del. Den simple Mand derimod
føler sig den rige overlegen og tænker ikke paa Forskjellen mellem dem.
Det styrker hans Tilhid til sig selv og hans Følelse af sit eget Værd.
Og saa maa enhver, ogsaa den rige, bøj sig for Officererne
og ubetinget adlyde dem; tie og taale, selv om Underofficersskjalmsor-
ne hagle ned over ham. Han har sikkert mangen en ydmygende Time,
naar han ikke kan udføre sine Sager naar saa godt som de, der i Stand
staa under ham, medens de maaske le ham ud; og roover han -
hvad han ofte kan føle sig fritet til - at knurre, bliver han straffet
efter samme Maalestokke som Bønder og Flaandværksvenne. Det er en
drøj, men en gavnlig Tær. - Saa lærer Soldaten at elske sit
Fædreland; den Jord, som han har svævet i Fare for og maaske
udgydt sit Blod for, bliver ham kjærligere end ethvert andet Sted. -
Og en Soldat lærer Gudsfrygt; thi naar han er udsat for Fjens

dens Kugler, vender hans Tanker sig til det^{te} eneste, hvis Hjælp han
nu kan haabe paa, til Vorherre. Men ikke en Soldat i en mørk
Nat paa en ensom, farlig Post glemmer alle de letsindige Tanker og
alene behæ til og forlader sig paa Gud. Og mon han senere nogen-
sinde glemmer den Nat eller de store, højtidelige Jordskyk, han fik
der? Sikkert ikke. - Det er ultraa langt bedre, at alle skulle
være Soldater, end hvis det kun var en Del af Nationen. Og dog
ville de fleste kun nødig være det; det er ligesom med Bønder,
der ikke ville tage den Medicin, som anordnes dem, fordi den smager
daarligt; de maa tvings til, hvad de kun kan være til Gavn for dem.

Hans Nicolai Prio

Hite

5te Klasse.

Dansk Stil (fri Opgave)

Johannes Bruhn

Den almindelige Værnepligts Betydning.

I vor Tidsalder, daa man mere og mere faar Øjet op for den store Betydning, som Gymnastik og Legemesøvelser har, indses man snart ^{Nytten af} den almindelige Værnepligts (Nytte), ^{da den} hvilken ikke alene er til Gavn for Soldaten selv men ogsaa for hans Fædreland og Medborgere. Ved at indføre den almindelige Værnepligt har man altsaa udrettet, at enhver sund Mandsperson nu kan uddanne sit Legeme ved

forskjellige Quæter i Gymnastik og bragt hele sin Tid ude paa Faderens
Vaabenbrug, hvilket tidligere kun Bondgaard, ville vi snart opslage,
har været forandret en lille Del af, hvad det er for en ynkkelig Figur,
Folket. Uddannelsen i disse Legemes- kan stilles op. Hans Gang er lang-
duelser har en meget stor Betydning som og slæbende, hans Ryg er krognet,
for et Menneskes Udvikling saavel og hele hans Person er klodset og
i degenlig som i aandelig Henseende, ubehandlig; men hvis vi saa et Par
i det det gyldt Legemet sundt og ^{Karl} ~~Leon~~
kraftigt og udvikler mange gode og se ham helt forandret, idet hans
Egenskaber hosstanden. Vi ville Gang nu er bleven hurtig og bestemt,
nu først betragte den rent legemlig hans Ryg rettet og hans Optreden
Gavn, som et Menneske har af a mere behandlig og let end tidligere,
Militærtjenesten. Was vi f. Ex. se saa kan vi være sikre paa, at han
paa en Bondekarl, som har til i Mellemtiden har været inde som

Soldat, og at det er den Gymastik- og ogsaa Mennesket umiddelbart ogsaa
skole, han har gennemgaaet der, under Aflyelsen af sin Værnepligt,
som har bewirket denne heldige For- at faa sine Aand udviklet, i det
andring. Det er umiddelbart ikke ^{det} kan efter Haanden maa tilegne sig
ne i Gymnastik at Soldaterne maa udsøgte Egenskaber, som en
tage Undervisning, Svømning og Skydning siger man ogsaa at lære dem. Soldat især maa være i Besiddelse
af Nogle af de vigtigste ere: Lyd-
Denne sidste Guelse drives især især heed, Taalmødighed, Utholdenhed,
da Øjets og Haandens Sikkerhed ud- og Uvirsamhed. Den først nævnte
vikles ved den og ^{de} Folk tillige lære af disse Egenskaber er Soldatens vig-
at angaaes ardent og forsigt med tigste Pligt; en Soldat, der ikke
Skydevaaben, hvorved adskillige Ulyk- adlyder sine Forsatte, vil snart
hestilfælde lettere forhindres. For- gybre sig umulig. Til Taalmødig-
den alle disse Gøder for Legemets ^{Udholdenhed} hed vil de lange Vagtjenester

snart varme kam og Udkalden
hed og Nidrigbeder ere indolvent,
Ting paa Markturene. I det altsaa
Indførelsen af den almindelige Vær-
nepligt i saa høj Grad gavner Be-
folkningen i et Land, gjør den til-
lige Indbyggere til (deres) gode
Statsborgere, da en Stat er langt
bedre tjent med, at dens Borgere
ere kraftige og sunde, end at de,
om de end ere dygtige i vandelige
Henseende, ere svage og udviklede
at udvikle sin Aand & sammen
med sit Legeme, indtil de lægge

have opnået den størst mulige Fuld-
kommenhed, det er Maalet for en
Statsborger og til Opnåelsen af
det Maal sigter den almindelige
Værnepligts Indførelse.

7.11

Dansk Stilbundens)
ved
Hovedexamen 1886
af
H. H. Löbner

f. m. t. bl. u. c.

Den almindelige Værnepligts Betydning.

I de fleste civiliserede Stater, og deriblandt ogsaa i vort Land udskrives aarlig de unge Mænd til Soldater, naar de ikke lide af nogen Sygdom eller anden Svaghed, for at de, hvis der kom Krig, med Vaaben i Haand kunne forvare deres Land; det er det, som man forstaar ved den almindelige Værnepligt."

Værnepligten har en ikke saa ringe Betydning i flere Tilfælde, hvilke vi idet følgende nærmere ville gaa ind paa.

Den største Betydning ved den er naturligvis Landets Forsvar. Derfor indkaldes de, saa at de kunne bekæmpe de fremmede Nationer, som komme for at undertrykke Folkets Sprog, dets

gamle, fra Forfædrene overlevende, Sæder og
Skikke, dets Religion, kort sagt alt det, der er ka-
rakteristisk for det Folk. De udskriver til „Kon-
gens Tjeneste“ for at værne om deres Konge og Fane
og om Fædrelandet, deres gamle Moder, hvor-
fra de ere udgaaede, og hvorfra de stamme.
De skulle sørge for, at Tjenden ikke bemæg-
ter sig Landet og berøver Folket alt, hvad det
har kjøbt, men lade ham vide, at han
staar overfor kjække og tapre Mænd, som hel-
lere ville falde for deres Land end overgive det
uden Svardslag til de fjendtlige Magter.
Naar et Land vil angribe et andet, har Vær-
nepigten naturligvis ogsaa meget at sige,
thi uden Soldater var det jo umuligt at

paaføre nogen Angrebskrig, men at forvæ-
re sit Land er dog langt mere vigtigt end
at angribe et andet, og i sig selv er det og-
saa langt skjønnere og ædlere at beholde
sit eget end at tage andres, som ikke ved-
kommer én.

Dog har Værnepigten ogsaa en anden,
om ikke saa stor Betydning. Ved de dag-
lige Øvelser, saavel i Vaabenbrug som Smi-
digheds- og andre gymnastiske Øvelser
styrkes og udvikles Legemet. Det hardes ved
de lange Marcher og Strabadser, de lære
at vide, skyde, svømme, springe, klatre o.s.v.,
de mite undertiden Svagheder og faa
en stolttere Holdning. Man ser jo ~~jo~~ saa

ofte Bønderkarle, som ivo vante til at gaa krumbojede over Ploven, vende hjem fra Lejven med en Holdning, som passer saa godt til den smukke Uniform. Ikke blot deres Legeme, men ogsaa deres Aand udvikles ved de gymnastiske Øvelser.

Endvidere kan Værnepligten vel ogsaa nok have sin Betydning derved, at Soldaterne faa sig set om og ikke bestandig vedblive med at være naglede til den samme lille Plet Jord og til den samme By. Nu til Dags er det maaske sjældnere end i forrige Tider, men det hændes dog endnu meget ofte. De komme ^{som Soldater} til større Byer, blandt andre Omgivelser, til et nyt Liv blandt men-

ne Kammerater og vækkes af den gamle Dødsbed og Slaphed, som saa ofte et bestandig ensformigt Arbejde medfører. De fleste af dem, der have været Soldater, vil vist nok ofte tænke tilbage paa Soldaterlivet i Lejven med behagelige Følelser.

Heraf vil man vist nok kunne indse, at „den almindelige Værnepligt“ ikke er uden Betydning, og at den Tid, som anvendes i „Kongens Tjeneste“, ikke er spildt, men tværtimod til stor Nytte.

W. Allen

Handwritten text, possibly a name or title, in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, in cursive script.

Hvorfor og hvorefter mindes et Folk
de store Begivenheder i dets Historie?

Alt er en Gjenbejersning, der be-
kræfter sig selv, at Mindet om
de store og afgjørende Begivenheder i
et Lands Historie i lange Tider bevarer
i Nationens ind som næsten indet an-
del og omfang med Hjærtykhet af alle.

Jeg skal nu i Korthed sige at fremstille
Grundene til denne et Folks Fæsthol-
den ved de store Mindes og Maaden,
hvorpa dets Onkne for deres Bevarelse
giver sig Udslag.

Den fornævnte Grund er vel den nationale
Følelse, Kortheden over, hvor de store Forfa-

derne have været i Trængsel og i Krig,
og Erindringen om de Ulykker, der have
samt det fælles Fædeland. ^{For} Høven af
at høre til et Folk med rigt og store Udmærkelser
der vil derfor, opfatte paa alle Maader
de, blive en Spore til Storhed eller at
vise sig forfærdelig. Historien
have Exempel selv paa, som de den
gjenvarde Bæindring og Ulykker for
Folkens Skæbne har bidraget meget
til at gjenoprette et Folk af de store
fald. Og selv om Hjælpen synes fjern,
saa kendt dog Nationen trod for alle
derne under Ulykkerne, de holde Haaret
om både Tælle oppe og de lykkes Ulykker

denhed og Færdighed i Kampen. In-
det under da, at et Folk kommer til at døde
og holde fast ved sine Kinder, der paa
en Gang skaffer de en Ulykke indtil og
skyttes de som menneske og bryde ind i
til.

Man vil ikke til forstaa, at et
Folk kan i Trængsel til et godt Mindet
om de store Begivenheder, der ere de
Stolthed, og om de Ulykker, hvis Nærme er
Knyttet til dem, de Ulykker, som paa en
Gang kan være udkendt og anse som
de paa Nationen og tillykke sine dens
Taanemighed for de Ulykker, den
har modtaget. - Det er Sarsagen til

de uallige Hæderemærker, der er
ede og rejst overalt til Erindring om
vandre Sejre, opnaaede Sædligheeder, Frem-
skridt i én eller anden Retning osv. eller om
de Officerer, der have været medvirkende
der til, såm at tale om, at uallige Plader,
Jader o. l. opkaltes med den Officers
Navn.

Alle de gode Officerer, hvorved et Folk
siger at være sin Fortælle af, hvilken
Betegnelse findes om Fortidens Fortjener-
der har for Efterlæggen.

Afl. 11, 37

Dansk Stil (bunden)

ved

Klaarexamen i Juni 1886

Hans A. Beier.

Det andet Triumvirat.

Den 15de Marts 44 blev Cæsar myrdet, og strax skyndte hans Medkonsul Antonius sig med at tilbringe sig Magten og bemægtige sig Cæsars efterladte Papirer. Han regerede nu saaledes som han foregav, Cæsars Papirer lod paa, og ved Oplæsningen af hans Testamente og ved sin Ligtale over ham vakte han i den Grad Folkets Had til Mordene, at de maatte forlade Byen. Marcus Brutus drog da til Mæcedonien, Cassius til Cypern og Decimus Brutus til det eisalpiniske Gallien.

Men paa samme Tid kom Cæsars Hæveder, vinge, hans Pøsterdatterens Cajus Julius

Cæsar Oktavianus tillagte til Rom efter
i flere Aar at studeret i Grækenland. Men
tonius vilde imidlertid ikke udbetale ham
den Aar, han skulde have af Cæsar, og Okta-
vian maatte derfor sælge sine Familiebø-
delsor for at tilvejebringe de Penges Cæsar
i sit Testamente havde lovet Folket.

Medens Oktavian saaledes skaffet sig Folket,
til Ven, var Antonius draget op til det eis-
alpenske Gallien for at sætte Decimus
Brutus hans Proconsul. For nu at tage Mag-
ten fra Antonius var der ikke andet for
Oktavian at gaae end at slutte sig sam-
men med Senaten. Saaledes kom de til en
hurtige Forbund i Stand især ved Cæsar's

Hjælp. Der blev strax samlet en Hær under
Beførelse af Oktavian og det to Konsuler for-
at gaae mod Antonius der imidlertid havde
indestillet Decimus Brutus i Mediana.
Her kom det da til et Slag med Anto-
nius, i hvilket begge Konsulerne faldt.
Antonius, der var bleven slaaet, flygtede
til Rathholderen Lepidus. Nu stod Okta-
vian alene i Spidsen for Hæren, men Le-
pidus troede, at det nok kunde und-
være ham, og udnaarnte derfor Decimus
Brutus til at staa i Spidsen for Landhæren
og Publius Pompejus til at kommandere
Fælden. Dette vilde Oktavian ikke finde sig
i, men indtog med Antonius og Lepidus,

de tre *Philippæ* bleve enige om at stætte *Brutus* og *Cassius*'s Magt. Ved *Philippæ* det andet *Triumvirat*, der ikke som det pi *Modio* *Placide*. *Octavian* blev paa første Skulde vare en hemmelig *Fortindelse*, ^{hødt} *Brutus*, *Antoni*, men desuagtet en *uafvendt*. De *opholdte* der us *sløj* *Cassius*. *Brutus*, der troede, at for *Strax* mod *Rom* og fik ved *Brutus* atk var *tabt*, *dræbte* sig selv. *Tre* *Dage* af *Forbund* *slæd* *fæctet* af *Senatet*. De begynde *ter* *slod* *der* *igen* *et* *For* *møde* *mellom* *Brutus* *dræbte* *med* *der* *Ansættelse* *at* *udrydde* *og* *Octavian*. *Brutus* *blev* *dræbt* *og* *fuld* *de* *for* *rennende* *Mænd*, *og* *over* *2000* *Riddere* *de* *Cassius*'s *Hjælp*, *idk* *han* *dræbte* *og* *og* *300* *Senatoer*, *hvor* *imelland* *og* *paa* *den* *gam* *selv*. *Octavian* *og* *Antoni* *drog* *med* *de* *Brutus*, *som* *havde* *vakt* *Octavian*'s *Udlyb*, *bage* *til* *Rom*, *hvor* *de* *sammen* *med* *skulle* *ved* *den* *Lejlighed* *vare* *blevne* *pro* *Lepidus* *stille* *et* *For* *møde* *imellom* *sig*, *saa* *scriberede*. *Antoni* *blev* *nu* *tillige* *i* *Rom*, *mens* *Octavian* *og* *Antoni* *med* *en* *Flåde* *drog* *over* *til* *Macedonien* *for* *at* *besættelyse* *Marcus* *Lepidus* *Pompejus*, *der* *af* *Senatet* *havde*

Lepidus *blev* *nu* *tillige* *i* *Rom*, *mens* *Octavian* *og* *Antoni* *med* *en* *Flåde* *drog* *over* *til* *Macedonien* *for* *at* *besættelyse* *Marcus* *Lepidus* *Pompejus*, *der* *af* *Senatet* *havde*

saeth Rommandren over Achaia, tog
se denne til et hindu Rom i Romerke.
ring, herfor Oktavian gik imod ham og
tog ham. Smidderid havde Lepidus dog
at bemægtige sig Sicilien, men Oktavi-
an drog strax imod ham, og Lepidus selv
daler gik over til ham. Lepidus blev nu
albat, og Oktavian var Herre over alle de
men.

Nedens Oktavian saaledes befestede sine
Magt, var Antonius i Taras bleven for-
elsket i Egyptens unge Dronning Kleopa-
tra. Han drog snart hende til Egypten hvor
de levede sammen, og forsked Oktavian
salle Søster Oktavia, som han forhen havde

agtet. Da han tillige gav Provinsier bort
til de Romer, som han havde med sig
tra, var Bøddet mellem ham og Oktavian
mundtgaeligt. Oktavian erklærede ham
Krig, og de to Hæer mødte ved Forjægt
Aktium. Til at kommandere Flaaden
havde Oktavian sat sin dygtige Søllære
Sprezza. Ved dennes veltedde Angreb
kom Antonius's store Skibe strax i For-
væring og blev drevne paa Klugt. Anto-
nius's Landhær ventede endnu nogle Dage,
men gik derpaa over til Oktavian. Anto-
nius dræbte sig selv, og da Kleopatra
ikke vilde nyde Oktavian's Triumpf, fulgte
hun Antonius's Lejse.

1886. 11, 57

5te Klasse

Dank & Stil (Lauden Pygme)

und

Laudexamen i Juni 1886.

J. P. Schomburgk.

Ved andet Triumvirat.

Den 15de Marts i året 44 faldt Caesar,
en af de største Mænd, som nogensin,
de har frembragt, i Senaten for Mor-
dus Dolke, og hans deraf blev, at
Romers Staten, i hvilken han ved sin
Kraft havde bragt Rolighed og Orden,
igen blev Genstand for Uroligheder.
Den der lidt forstod at bryde
sig af Folkets Forvirring, var An-
tonius, og han fik ogsaa i Begyndelsen
Magten i Staten. Men snart kom
Caesars Arving, den unge, dygtige
Octavianus, tilbage fra Grækenland.
Ved at sælge sine Ejendomme for

at udkelale de Legater til Folket, faldt, saa at Octavian end stod i
som Casar i sine efterladte Papirer. Nu brød han for
havde hvent, vandt han stor vel, bundet med Senatet og forbandt sig
kegenst, og det lille Navn Casar med Antonius og Lepidus, som det
var nok til at samle Skarer af Ca. hed sig for at bringe Orden i Ita-
sars gamle Soldater om ham: ten, men den virkelige Grund var,
Fær ved Ciceros Nællimkomst kom at de ønskede at tilrive sig Magten
der et Forbund i Stand mellem Det er dette Forbund, man har kaldt
Octavian og Senatet, og dette erklæ. det) det 2de Triumvirat; Triumvirer
rede Antonius & Trig. Octavian og ne knækkede nu enhver Modstand
Konsulerne drog i Aaret 43 ud mod de midte hos Senatpartiet og Repu.
Antonius i Epidem for end Har. blitaveme. Disse sidste havde sat sig
i Magt blev Antonius overvunden fæl i de østlige Provinser under sin,
og flygtede til Lepidus, Statholderen forat af Brutus og Cassius, og mod
i Gallien, men begge Konsulerne dem drog Antonius og Octavian.

Det kom til Slag ved Philippi i
Aaret 42, og i Slaget overvandt
Antonius Cassius, der dræbte sig selv,
da han troede alt tabt, medens
Brutus og Cassius var på sin Fligt
sejrede over Octavianus. Siden
Sulledes var Slaget uafgjort, men da
Brutus senere indledte sig i et nyt
Slag, blev han overvunden og dræbt.
Sulledes sig selv.

Efter at have bestemt deres Slag dannede
Triumvirerne Riget mellem sig saaledes,
at Octavian fik Vesten, Antonius
Østen og Lepidus Afrika. Siden
Octavian styrede sin Del af Riget
med Kløgskab og Kraft, forhindrede

Antonius Romerskethed ved sin Erfarelse
Hans forøgede hele Provinsen til Kleopatra,
tra og hendes Børn og opførte sig i det
helt taget skammelig. Octavianus søgte
Octavia, som han for havde ægteskab, sendte
hans tilbage, da hun vilde rejse
til ham. Det var derfor ikke saa
underligt, at det kom til Brud mellem
Octavian og Antonius. I Aaret
31 mødtes Octavius og Ventus i
Siddicus ved Fjeldet Actium. Antonius
havde baade flere og langt større
Skibe end Octavian, men dog blev
hans Flåde overvunden af Octavianus
udmærkede Feltheer og grippet. I A.

det for at begive sig til sin Landkone
flygtede Antonius med Kleopatra til
Egypten, og efter at have ventet paa
ham i flere Dage gik Heren over
til Octavian. Ved Octavians Ankomst
til Egypten beredte Kleopatra sig til
at opføre Antonius for at vinde Cæsars
herren for sig og Antonius, som
merkede dette, tog Gift. Da Kleopatra
merkede, at hun ikke gjorde noget
Indtryk paa Octavian, og at han
kun ønskede at bevare Herede for sin
erving, fulgte hun Antonius's Ex-
empel.

Octavian havde imidlertid ogsaa

faaet Herredømmet over Afrika; thi
da Lepidus, medens Octavian var beskjef-
tiget under Sicilien, vilde bemægtige sig
Sicilien, gik denne ind i hans Lyr
og overballede hans Soldater til Trafal-
Deresler mødte Lepidus ogsaa sit Her-
redømme over Afrika. At

Alles blev Octavian i Aaret 30 f. Kr.
herre over hele det romerske Rige,
og man kan sige, at Republikken
begynder med dette Aar, skjøndt
de republikanske Former vedblev at
bestaa endnu i nogle Aar.

Danske Stil.

ved

Hovedexamen

1886.

H. Christensen

Sagamanden

Medens Harald Haard-
raade regerede i Norge, kom
der en Islænder til Kongssaar-
den og bad om Tjeneste, Kon-
gen spurgte ham, om hvad
han kunde gjøre, Islænde-
ren svarede, at han kunde
fortælle Sagaer. Da tog Kon-
gen ham i sin Tjeneste paa
den Betingelse, at han skul-
de fortælle sine Sagaer, saa
ofte han og hans Mænd for-
langte det, og dette lovede

han ogsaa. Hver Vinteraf-
ten fortalte han, medens Kon-
gen og hans Mænd hørte efter
med stor Opmærksomhed. Men
efter nogen Tids Forløb, mær-
kede Kongen nok, at han
begyndte at blive sørgmodig,
og spurgte om Aarsagen der-
til; han svarede da, at det
maatte vel være hans Lind,
der gjorde ham saa bedrøvet,
men Kongen sagde, at det
var vist af den Grund, at han
ikke kunde flere Sagaer, hvor-
til han svarede, at han kun

de kun en til, og den kunde han
ikke fortælle i Kong Haralds
Gaard; thi den handlede om
hans Ophold i Myklogaard.
Kongen sagde, at det var just
den; han længtes efter at høre
og sagde, at han skulde ikke
fortælle mere før Julen kom;
og da kun fortælle et lille Styk-
ke ad Gangen. Julen kom,
og Kongen lovede, at han ikke
skulde lade sig mærke med,
om han ^{syntes} godt om den eller ik-
ke. Første Juledag begyndte
Islandereren at fortælle sin

Saga, men det varede ikke længe, før Kongen bad ham om at holde op. Næste Dag, da Isländeren begyndte med sin Fortælling, sagde Folkene, at det var mærkelig han turde fortælle denne for Kongen; nogle sagde, at han syntes godt om den, atter andre sagde, at han kunde ikke lide den, men da Julen var forbi, da var ogsaa hans Saga udi. Kongen spurgte da om han ikke var nysgjerrig efter at vide, hvorledes han syntes om Sagaen; jo sagde Isländeren,

og Kongen sagde ham da, at han syntes godt om den og, at det alt sammen var sandt, hvad han havde sagt, og spurgte ham tillige, hvorfra han vedste saa god Besked, hvortil Isländeren svarede, at han plejede medens han var hjemme at ride hen til Haldor Snorresøn og høre paa hans Fortællinger. Da undrede Kongen sig ikke over, at han vedste saa god Besked, thi Haldor Snorresøn havde været i Myklagaard paa samme Tid som han. Is-

landeren havde vel været i Kong
Haralds Tjeneste et Aar, da
han fik et Skib, der var ladet
med Handelsvarer, med hvilket
han rejste hjem til Island.

Dansk Stil

for

Vilhelm Gjern

ved

Kelaarsprøven

1886

Sagamanden.

Medens Harald Kaard
raade regerede i Norge, kom
der en fattig Fslænder til
ham, og bad ham sørge
for sig. Da Kongen spurgte,
om, om han havde lært noget, sag-
de han, at han kunde nogle Saga-
er. Kongen beholdt ham, og lod
ham fortælle sine Sagaer for Kird
mændene, som morede sig over
dem, og de gave ham Klæder, og
Kongen gav ham Vaaben. Da

Julen kom blev Islænderen Mismodig, og Kongen spurgte, hvad der fejlede ham, han sagde, at det var vel hans uestadige Sind, men Kongen mente, det var fordi han ikke kunde flere Sagaer. Islænderen svarede at han endnu havde en Saga tilbage, men det var Haralds egen Færd i Constantinobel, men den turde han ikke fortælle i Kongens Gaard. Men Harald fik ham dog til at fortælle den, og første Julledag begyndte han paa den, og hver Dag fortalte han et Styk

ke af den. Sagaen varede i 13 Dage. Da han var ude med den, spurgte Kongen ham, om han ikke gjerne vilde vide, hvorledes han syntes om Sagaen. Islænderen sagde jo. Da sagde Kongen, at han syntes meget godt om den, og spurgte, hvor han havde lært den Saga af. If Islænderen sagde, at han havde hørt den af Haldor Snorresøn paa Island, som havde været Væring med Kongen. Kongen gav Islænderen gode Vare, som han rejste til Island med

og solgte der, og han blev snart
en Kholdermand.

Dansk Stil

ved Aarsprøven 1886. —

Niels Smith Dahl.

Sagamanden.-

I Harald Haardraades Tid, kom en Gang en fattig Islænder til Kongen og sagde til ham, om han ikke vilde sørge for ham i Vinter. Kongen spurgte ham da, om han havde lært noget, og Islænderen svarede, at han künde nogle Sagaer. Da sagde Kongen, at han vilde sørge for ham hele Vinteren igjennem, men saa skulde han ogsaa hver Aften, naar nogen forlangte det, fortælle en Saga. Dette gik Islænderen ind paa, og han fortalte nu hver Aften en Saga, naar Kongen sad paa sit Højsæde i Ildhuset, og hans Mænd sad paa Langbankene ved Siden af og foran Kongen, men henimod Juleen blev Islænderen mismodig, og da Kongen mærkede det, spurgte han, hvorfor

han var mismodig, da svarede Islænderen, at
det vel var hans eget uistadige Sind, der var Skyld
i det, men Kongen sagde, at det vel var, fordi
han ikke havde flere Sagaer at fortælle, men
Islænderen svarede, at han havde kun en til-
bage, men den turde han ikke fortælle i Kong
Haralds Gaard, thi den handlede om
Kong Haralds Færd iblandt Væringerne,
men Kongen sagde, at den vilde han helst
høre af dem alle, og at han kunde lade være
at fortælle den før Jule, saa kunde han hver Dag
fortælle et Stykke, thi i Juleen holdtes des store
Gilder, og da havde Hærmændene ikke rigtig
Lyst til at høre efter, og saa skulde han nok sør-
ge for, at Islænderens Saga skulde strække til. - Inart

kom Jülen, og nu begyndte Isländeren ogsaa at fortælle, og Kongen sørgede for, at alle hørte godt efter, men da Kongen havde hørt et Stykke, befalede han ham at holde op og at fortsætte den næste Aften. Der blev snakket meget frem og tilbage om denne Fortælling; nogle mente, at det var meget dristigt gjort, andre mente, at det ikke var dristigt gjort, og saaledes snakkede de frem og tilbage; den næste Aften fortalte han videre, og Kongen sagde ligeledes, at han skulde holde op, da han havde fortalt et lille Stykke, og saaledes blev Historien færdig paa samme Tid som Jülen. Da den var færdig, spurgte Kongen ham, om han ikke længtes efter at vide, hvad han syntes om den, og Isländeren svarede, at han kunde ikke nægte, at han var nysgjerrig efter at vide det. Da sagde Kongen, at han syntes meget godt om den, og han

spurgte, hvem der havde lært ham den, og Islænderen Mand. — Nils Dahl.

deren svarede ham, at hvert Aar, da han var paa Island, plejede han at drage til Thing, og der fortalte en Mand, ved Navn Halldor Snorresøn, hvert Aar et Stykke af den, og Kongen sagde da, at saa var det intet Under, at han künde den, thi Harald Snorresøn havde været i Tjeneste hos Væringerne, da Kongen selv var Høvding blandt dem.

Endvidere sagde han, at al Ting var sandt, og han beholdt Islænderen til næste Foraar hos sig og gav ham Klæder og Føde, og da Islænderen afsjste, gav Kongen ham, foruden en Mængde Være, et pragtigt Skib, hvorpaa Islænderen afsjste til Island, hvor han afsatte sine Værer, og han blev snart en hol-